

การอภิปรายผลของการวิจัย

การอภิปรายผลของการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่งการอภิปรายผลของการวิจัยออกเป็น 4 ตอน ตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ

1. ความกังวลใจมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิจัยพบว่า ความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชาย หรือนักเรียนหญิง และรวมทั้ง 2 เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่ผลการวิจัยที่ได้นี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เซลล์¹ ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากมีตัวแปรอื่น ๆ รวมอยู่ด้วย ดังเช่น ลิซิท กาญจนารณ² ได้ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แต่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เป็นผู้ที่มีความกังวลใจต่ำ ดังนั้นจึงอาจจะเป็นไปได้ที่การวิจัยครั้งนี้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาถึงแรงจูงใจในค่านอื่น ๆ ประกอบด้วย

จากความสัมพันธ์ที่หาได้จากนักเรียนชาย นักเรียนหญิง และรวมทั้ง 2 เพศ อาจสรุปได้ว่า ความกังวลใจไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แสดงว่าการที่นักเรียนจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือค่านั้น ไม่ขึ้นกับระดับของความกังวลใจโดยตรง แต่อาจจะขึ้นกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น การอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติ ค่านิยมของบิดามารดา หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล ดังที่โลกกล่าวมาแล้วข้างตน

¹ Leon Gene Shell, loc. cit.

² ลิซิท กาญจนารณ, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับรูปแบบของแรงจูงใจ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

2. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องความกังวลใจ

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว ความกังวลใจของนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกับของนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ เทเลอร์³ ที่พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจไม่มีนัยสำคัญ แต่การที่ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความกังวลใจของนักเรียนชายแตกต่างกับของนักเรียนหญิง ก็เนื่องจากผลการวิจัยในต่างประเทศ โดยเฉพาะในสหรัฐได้พบกันเป็นส่วนมากว่า นักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่านักเรียนชาย เช่น ผลการวิจัยของแมคคอลลัม⁴ แมนลีย์⁵ และ ลัฟลิน⁶ เป็นต้น การที่ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยส่วนมากนี้อาจจะเนื่องมาจากเด็กไทยมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมต่างไปจากเด็กตะวันตก อีกประการหนึ่ง แบบทดสอบความกังวลใจที่ผู้วิจัยใช้ในครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบความกังวลใจเกี่ยวกับการเรียนและการสอบทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบก็เป็นเด็กซึ่งอยู่ในระยะวัยรุ่น การสอบเป็นเรื่องหนึ่งที่เด็กวัยรุ่นกังวลใจกันมาก? และระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบนั้น ก็เป็นเวลาใกล้จะสอบไล่ปลายปี ฉะนั้น ไม่ว่าจะป็นนักเรียนหญิงหรือนักเรียนชาย ต่างก็ตอบสนองต่อข้อความในแบบทดสอบคล้ายคลึงกัน จึงทำให้ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจ

³Janet A Taylor, loc. cit.

⁴Helen Williams McCollum, loc. cit.

⁵Merlin John Manley, "An Investigation of Developmental Trends in Anxiety in Grade 7-12," Dissertation Abstract, 29:7-9, 1961.

⁶Leo J. Loughlin and Others, loc. cit.

⁷Lester D. Crow, and Alice Crow, Adolescent Development and Adjustment (New York: McGraw-Hill Book Company, Inc., 1956), p. 15.

3. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากผลการวิจัย พบว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งรับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฟิลด์⁸ (Field) ที่พบว่านักเรียนหญิงได้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีต่อบุตรชายและบุตรหญิงต่างกัน ในสังคมไทยบิดามารดามักจะเข้มงวดกวดขันเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย จากผลการวิจัยของ ละม้ายมาศ ศรีทศต⁹ แสดงให้เห็นว่า "แม่ที่ตำหนิว่า มุ่งหวังฝึกให้เด็กหญิงมีความรับผิดชอบในเรื่องงานบ้านเรือนต่าง ๆ ตั้งแต่อายุน้อยกว่าเด็กชาย" จึงอาจเป็นเหตุหนึ่งที่สนับสนุนให้เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย เพราะการฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบติดตัวมาแต่เล็ก ช่วยให้เด็กมีความอดทนและรอบคอบ ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง อีกประการหนึ่ง อาจจะเนื่องมาจากว่า ตามปกติแล้วบิดามารดามักจะคาดหวังให้บุตรชายได้รับความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน เป็นผู้นำครอบครัวมากกว่าบุตรหญิง จึงทำให้บุตรหญิงมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จดังกล่าบบ้าง เพื่อให้เป็นที่ชื่นชมของบิดามารดา เช่นเดียวกับบุตรชาย ดังที่ วีรอฟ¹⁰ ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเพศหญิงขึ้นอยู่กับการยอมรับจากสังคมเป็นประการสำคัญ ฉะนั้น บุตรหญิงจึงพยายามที่จะทำตนให้ประสบความสำเร็จเพื่อที่จะได้เป็นที่ยอมรับของบิดามารดา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศชาย

⁸W.F. Field, loc.cit.

⁹ละม้ายมาศ ศรีทศต, "อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำหนิว่า
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี," รายงานการวิจัยฉบับที่ 9, สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, 2510, หน้า 115.

¹⁰J. Veroff, loc.cit.

✓ แต่จากการวิจัยของ เซลล์¹¹ พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และนักจิตวิทยาหลายคนได้มีความเห็นตรงกันว่า การอบรมเลี้ยงดูและการสั่งสอนของบิดามารดามีผลเกี่ยวข้องกับงานที่เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ¹² ดังที่ละม้ายมาศ ศรีทัตต์¹³ กล่าวว่า การที่บุคคลจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หรือมีความต้องการความสำเร็จมากหรือน้อย สูงหรือต่ำเพียงใดนั้น ย่อมแล้วแต่การอบรมเลี้ยงดูที่บุคคลนั้นได้รับจากบิดามารดาเมื่อเขารวย ซึ่งผลการวิจัยของเพราพรณ ประพิตรภา¹⁴ ได้สนับสนุนความคิดในข้อนี้ โดยพบว่า การอบรมสั่งสอนของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก

นอกจากนั้น โรเซน¹⁵ (Rosen) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านโครงสร้างของครอบครัวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่าลักษณะของครอบครัว และขนาดของครอบครัวระดับชั้นของสังคมและอายุของบิดามารดามีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก เพราะฉะนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายนั้น อาจจะมีตัวแปรดังกล่าวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จึงควรที่จะมีการศึกษาเรื่องนี้ในครั้ง

¹¹ Leon Gene Shell, loc. cit.

¹² Paul F. Secord, and Carl W. Backman, Social Psychology (New York : Mc Graw-Hill Book Company, 1964), p. 568.

¹³ ละม้ายมาศ ศรีทัตต์, "การศึกษาพัฒนาการจากแง่จิตวิทยา (พลังจูงใจในทางเศรษฐกิจ)" ทฤษฎีและแนวคิดในการพัฒนาประเทศ เรียบเรียงโดย อมร รัชศาสตร์ และ ชัตติยา กรรณสูต คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2508, หน้า 636.

¹⁴ เพราพรณ ประพิตรภา, "การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลกับการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาตามทัศนของเด็กรุ่นไทยและเด็กรุ่นจีน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509)

¹⁵ Bernard C. Rosen, "Family Structure and Achievement Motivation," American Sociological Review, 36(1961), 574-585.

ต่อไป โดยควบคุมตัวแปรเหล่านี้เพื่อที่จะดูว่า เด็กหญิงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชายจริงหรือไม่

4. นักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับของนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ¹⁶ และ นพนธ์ สัมมา¹⁷ ที่พบว่า นักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน แต่ข้อค้นพบนี้สนับสนุนผลการวิเคราะห์ขอมูลในข้อที่ 1 ที่พบว่า ความกังวลใจไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แสดงว่าการที่นักเรียนจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ ไม่ขึ้นอยู่กับระดับความกังวลใจ แต่ขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เป็นต้น

การอภิปรายผลของการวิจัย สรุปตามสมมุติฐานของการวิจัย ปรากฏผลดังนี้

1. ความกังวลใจไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องความกังวลใจ
3. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กล่าวคือ นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย
4. นักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน

¹⁶Nuanpen Wichiarajote, loc.cit.

¹⁷นพนธ์ สัมมา, เรื่องเกม.